

VOJTĚCH: Výprask od strýce

Jmenuji se Vojtěch a je mi něco málo přes dvacet. Normální kluk, student, všechno v pořádku, spořádaný život střední vrstvy. :-) Všechno, co teď napíšu je pravda, slovo od slovo se stalo, ale nikdo to neví. Narušilo by to mojí i "jejich" představu idylického života. Povím vám něco o svých prvních zážitcích s výpraskem. U nás doma v dětství, jak jsem napsal, panoval klid, rodiči jsem trestán nikdy nebyl. To, co přišlo v mých čtrnácti letech mě proto na dlouhou dobu hodně zaskočilo.

Jedno odpoledne jsem něco vezl k strýci, byl sám doma, rodina na chatě. Chvíli jsme si nad čajem povídali a on stočil řeč na učení. Až potom jsem pochopil proč. Řekl jsem, vždycky mezi námi byl kamarádský vztah, že to teď vypadá na trojku z matematiky a češtiny. Dobře si pamatuji, co přišlo poté. Nestíhal jsem.

„Tak ty budeš zlobivý kluk a nebudeš se učit? Udělám to, co měli rodiče už dávno. Svlékni se a přehni se přes opěradlo sedačky, budeš bit.“

Bál jsem se to neudělat, řekl to takovým hlasem, že jsem se opravdu moc bál. Nevím, jestli jsem se tak bál nebo jen byl tak zaskočen, ale pamatuji si, jak jsem se pomalu svlékl, vydrápal se přes opěradlo nahoru, takže mi nohy volně visely dolů a ruce jsem dal podél těla. Poprvé v životě v takové ponížené pozici. Od běžného pití čaje k nahé pozici přes opěradlo uběhla snad minuta, byl to největší střih mého života.

„Ruce předpaž na sedačku.“ Poslechl jsem. Myslel jsem, že mi třeba jen napláčá, ale odešel z místnosti a vrátil se z vedlejšího pokoje s rákoskou. Prut, přes půl metru dlouhý. Začal jsem se bát. Myslel jsem si, že to štípe, ale nevěděl jsem, jak moc.

„Budeš bit,“ opakoval.

„Nebudeš se nijak bránit nebo dostaneš víc. Základem je pětadvacet.“

Okamžitě jsem se zase sesunul dolů, takže jsem stál před strýcem nahý a začal odmlouvat.

„Odsud neodejdeš dřív než budeš potrestanej tak, jak si zasloužíš.“

Smlouval jsem, že chci být seřezaný alespoň pohodlně přehnutý přes křeslo a ne viset přes opěradlo sedačky.

„Ani se nehni,“ řekl strýc a odešel do vedlejšího pokoje. Stál jsem před sedačkou nahý a nevěděl, co dělat. Byl jsem zaskočen, krve by se ve mně nedořezal.

Vrátil se s pouty, klasické policejní. Za odmlouvání. Spoutal mi ruce za záda a poručil se znovu vydrápat na opěradlo, což bylo komické, s rukama za zády to jde fakt blbě.

„Srovnej se.“ Narovnal jsem se, zadek byl vystrčený a začal jsem se strašně bát.

„Budeš počítat, za každou ránu poděkuješ.“

„Áááááá. První. Já budu hodný, prosím.“

„Neslyšel jsem děkuji. Dostaneš pět navíc!“ a chytil mě jednou rukou za pouta a přidržoval na místě.

„Děkuji, dva. Auu, to strašně bolí, strašně to bolí, prosím. Tři, jau, au. Áááááááááá.“

Bolelo to parádně, nemusím vám to říkat. Snažil jsem se myslet na něco jiného, chlácholit se, že to skončí, ale nešlo to. Nemohl jsem se soustředit na nic jiného než na tu bolest. Celý svět se smrští do rány, bolesti, pauzy, strachu a další rány. Po pětadvaceti jsem byl zpocený,

udejchaný a strašně rád, že to přestalo.

„Dostaneš těch pět navíc.“ Odmlouval jsem zbytečně. Vysázel na zadek přidavek. Půlky mě strašně pálily. Strýc mě nechal ještě chvíli ležet, vrazil mě jednu dlaní, že jsem si myslel, že si snad zlomil ruku. Schoulil jsem se do klubíčka. Pak mě uvolnil pouta, poručil obléknout. Na nic jsem nečekal, oblékl jsem se a utekl z domu, na odchodu jsem hystericky křičel, že si to vyžere a že to řeknu doma, takže ho to bude strašně mrzet a ujelo mi ještě pár sprostých nadávek. Cestou na autobus jsem si to rozmyslel. O takové věci se těžko mluví: „Mami dostal jsem jak malej kluk?“ Blbost. Navíc jsem si uvědomil, jak ošklivě jsem strejdovi vyhrožoval. Nedošlo mi, že si sám splnil nějaké přání, věřil jsem tomu, že to přeci dělal pro moje dobro! Vrátil jsem se.

Strýc mi otevřel, pozval dál a vypadal evidentně hodně rozzlobenej. Mlčel. Přišel jsem se ti omluvit, moc mě to mrzí, nechtěl jsem to nikomu říct a vím, že jsi to udělal kvůli mně. Mlčel. šel do pracovny a ukázal na židli. Pochopil jsem to a následoval jsem ho. Kdybych před chvílí držel hubu, nemusel bych druhý výprask vůbec absolvovat.

Přehnul jsem se přes židli, stáhnul kalhoty a slipy a volně visel a holým zadkem nahoru. Strýc mi tak nějak spoutal k nohám ruce i nohy, takže jsem se nemohl vůbec pohnout a odepnul si pásek. Rákoska ti nestačila. Na tenhle výprask do smrti nezapomeneš. První plesnutí na celý pokoj. Není to tak hrozné řekl jsem si. Druhá, třetí, pátá začala strašně bolet a každá bolela víc a víc. Modlil jsem se, aby už bylo dvacet pět. Každou jsem nahlas počítal. Dvacátá pátá, ulevilo se mi. Ale strýc pokračoval! Snažil jsem se uvolnit, klepal jsem se, znáte to, ale nic. Strašně to bolelo. Třicet. Křičel jsem. Strýc přestal. Začal jsem děkovat a slibovat jak malý kluk, že už budu hodný. Ale nebyl to konec, strýc šel jen pro ponožky smotané do koule a dal mi je do pusy. Roubík. Přesto počítej. Moje počítání bylo spíš jako hekání orangutana, ale počítal jsem nesrozumitelně dál. Myslel jsem, že se zblázním, nebo že omdlím nebo že dostanu infarkt, začínalo mi být fakt špatně. Sto dvacet. Strýc do mě sice neřezal vší silou, ale i tak to stačilo.

Zadek byl rudej od pásku, měl jsem takové ty klasické podlitiny s bílým okrajem a k tomu všemu klasické pásky od rákosky. Týden trvalo než se to zahojilo, musel jsem si dávat hodně veliký pozor, aby to neprasklo doma. Těžko bych to vysvětloval. Od té doby jsem rodinným příslušníkem bit nebyl. Až v dospělosti jedním vychovatelem, padesát na holou - o tom až někdy příště.